

моментъ, да ме прѣмахнете, колкото може по-скоро? Не така ви се чинѣше, когато бѣхме въ неволя, — азъ се чудя на вашата отлична паметъ — ами ме наричахте баща и обѣщавахте винаги да си спомнате за менъ, като за свой благодѣтель. Наистина не сж тъй безумни тия, които сега сж дошли при васъ, та азъ вѣрвамъ, че нѣма да имъ се сторите по-добри, ако се отнасяте така съ менъ“. Това като казалъ, прѣстаналъ да говори.

А лакедемонецътъ Харминъ, като станалъ, казалъ: „Кѣлня се въ Диоскуритъ⁶⁵⁾! На менъ поне се струва, че нѣмате право да се сърдите на тоя човѣкъ. И азъ самъ мога да свидѣтелствувамъ за него. Защото, когато азъ и Полиникъ запитахме Севта, какъвъ човѣкъ е Ксенофонтъ, той не го упрѣкна въ нищо друго, освѣнъ, че билъ много благосклоненъ къмъ войниците, както той самъ се изрази, и чрѣзъ това самъ си врѣдилъ прѣдъ насъ, лакедемонцитѣ, а сжщо и прѣдъ него.“ Слѣдъ това станалъ Еврилохъ отъ Лузия въ Аркадия и казалъ: „Моето мнѣние е, мжже лакедемонци, да почнете своята разпоредба съ насъ, като най-напрѣдъ ни доставите отъ Севта платата било съ негово съгласие, било противъ волята му, и послѣ ни отведете отъ тука.“ Атинянинътъ Поликратъ, подученъ отъ Ксенофонта, казалъ: „Азъ виждамъ, войници, тука и Хераклида, който получи военната плячка, що ние съ трудъ спечелихме, па я продаде, и изкаранитѣ отъ нея пари не даде ни на Севта, ни намъ, ами самъ ги открадна и присвои. И тъй, ако сме благоразумни, нѣма да го изпущаме: и то защото той не е тракиецъ, но сжщински грѣкъ, който онепрадава грѣци.“

Това като чулъ Хераклидъ, силно се уплашилъ, и като отишълъ при Севта, казалъ: „Ако сме благоразумни, ние трѣбва да се отдалечимъ отъ насието на тия хора.“ И като яхнали конетѣ си, отишли въ своя лагеръ. Отъ тамъ Севтъ праща своя прѣводчикъ Аброзелма⁶⁶⁾ при Ксенофонта и го поканва да остане при него съ хиляда хоплити, като му обѣщава да му даде приморскитѣ мѣста и останалитѣ нѣща, които му билъ обѣщалъ. И като тайна му прѣдава, че билъ чулъ отъ Полиника, какво не-прѣменно шѣлъ да бжде убитъ отъ Тиброна, ако попаднѣлъ въ ржцѣтъ на лакедемонцитѣ. А и мнозина други съобщавали, че билъ наклеветенъ, та трѣбвало да се пази. Той като чулъ това,

⁶⁵⁾ Касторъ и Полуксъ, синове на Зевса отъ Леда, дъщеря на спартанския царъ Тиндарей.

⁶⁶⁾ Ἀβροῦζελμας, тракиецъ по народность.